

בג:

הלוקח בהמה פרק שלישי בכורות

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

(א) בבשנה מן העוד
סוכים אינו חושש שחל
וכי' מניקות אינו חושש
שחל: (ב) גם' אלימה
אפשר מפליג פליגי דין
שחשטל: (ג) רש"י ד"ה אין
חוששין וכי' חלל שארובת
את זה בן חביתה: (ד) ד"ה
מביתוכי וכי' ילדו עד
פכשי: (ה) ד"ה קב ונקי ולא
וכי' קב מעט ככל' ומיתה
ונקי נמחק:

רבינו גרשום

[illegible]

טמא עד שחפסל מאחילת כלב שפיר
לא מטמאה במשא ובמגע נמי לא
זוא הרוב: הא חזיא לכלב. ותטמא
הסריחה מעיקרא. כגון שנשתכרו
במזג המזג והמזג והמזג והמזג

[illegible]

הציר וטמאים. ולמאן דלית ליה טומאה
בשבתה חזרה ושעורה מוקי ליה שפלו
לא לאחר השקת מי עס הארץ כל
שוא: עוד למסלח: קרוב למסלח:
טומאם שפד רבנן. ב"ק דפסחים
דף טז. **מתני'** אין חוששין שמה
בנה של אחרים הוי. שיהא בנה אחריו
אין כבוד ספק דינמה ארץ בחמה לא
ילדה משום אלא (ו) שאלהה וזאת
כן חזיריה ואי משום דיש לה חלב
אין אינא מיעטת דחולבות א"ע:
שאינ ילודה הא ודאי לא אמרי' אלא
ודאי בנה הוא ופטורה מן הכבירה:
מכבירות. כבירות שאל ילדו (ו)
או אלא עשוי: **אין חוששין שמה בנה**
שאל וזאת אלא וזאת ליתוסח
בספק כבירות אלא ודאי אותם
הכבירות אלא המכבירות הוו כבירות
וודאין וזאת הכבירות אחר שאין
מכבירות ידו בודאין הוו פשטין
וודאין: **גמ'** קב ונקי. (א) לא אינרס
לרבי הלכא עיניה ונקי מעט
שלא החזר אלא במקומות מועטין
ומה שאמר נקי הוא שאלהם כמות:
(ב) וד' יוס' בן המשולם ושער כבוד
בזה מוס הלכא עיניה ומתני' (א):
בה ומפרש לקמן: לאו **טלוגא** היא.
לא חשיבא טלוגא ויכין דבמתני'
לא פליגי עליה הלכא טלוגא:
הלכה

יאל והא קמ"ל ט' דברייתא
בבבליה פירקין בר מפלוגתא
הלכה

למנו אי רובא ציר הא ^כאז אמר לעיל
וסיב ^{כז}נפלי ביה לאחר השקב מים
דציר שני עמי הארץ בני תלמוד פשוט
עשה הציר מים טמאים לא יאכל מחוקק
מן טמאים כל שהוא משום טעם דשמי
מן וזה אמרת נחשו עמי הארץ לערב
ומה כשנפלי בו מים כל שהוא דמנו
ומה טעמא מים כל שהוא דלא אחי
שילא ^{לז}לעיל ואין לומר דלמלא רב
לא דמי טעמא דנבולו ביה אלאה רבני
לא תרצין לעמאל דצירא ברוב וכמו
כיון דלא נתקן עליו בשריה אכאבו
ד' אליעזר קן יעקב דלאשכחן בריש
ר טמיה לפיך הוצרך לפסוק הלכה:
והיננו

אבל טומאה קלה של מגע
ו' דיו אינה ראויה לגר לה
דאמר" דדם הלידה נגע
במשא קשיא לרבי ירמיה

אחת זו ואחת זו עד לכלב הא חויה לכלב
קשיא גופא בר פרא אמר טומאה חמורה
עד לגר וטומאה קלה עד לכלב ורבי יוחנן
אמר אחת זו ואחת זו עד לכלב מ"ט דבר
פרא ודרכים^א לא תאכלו כל נבלה לגר וגו'
הראיה לגר קרייה נבילה ושאינה ראיה לגר
אינה קרייה נבילה ואיך למעוטי היכא
דהסריה מעיקרא ואיך הסריה מעיקרא
לא צריכא קרא למעוטי עפרא בעלמא הוא
תנן רבי אליעזר בן יעקב אומר בהמה גסה
ששפעה חררת דם הרי זו תקבר ונפמרת מן
הבכורה וחני ר' חייא אינה מטמאה לא במגע
ולא במשא ואמר ר' יוחנן משום ביטול ברוב
נגעו בה מאי איתיה משום ביטול ברוב תופס
ר' דלא איתחיו^א כלל הא נמי איתחיו
מעיקרא^ב אנב אימיה תנן התם ר' אליעזר
בן יעקב אומר ציר טהור שנפל לתוכו מים
כל שהוא טמא אמר רב נתמן אמר רבה בר
אבוה זאת אומרת נחשדו עמי הארץ לערב
מחצה^ב בציר ולמה ל' מחצה אפילו בציר
מחצה נמי^ג וחני משוה הוה ליה פלגא
ופלגא לא בטיל אימא עד מחצה איבעית
אימא טומאת עם הארץ דרבנן טומאת
משקין דרבנן ברובא גזיר רבנן בפלגא ופלגא
משקין דרבנן ברובא גזיר רבנן בפלגא ופלגא

לא גזרו בה רבנן: מתני' - רש"י אומר
הלוקח בהמה מניקה מן העובר כוכבים
(6) אין חוששין שמא בנה של אחרת זו היא
יבנם לתוך עדרו ורואה את המכבירות מניקות
ושאינן מכבירות מניקות אין חוששין
שמא בנה של זו בא לו אצל זו ¹⁰ או שמא
בנה של זו בא לו אצל זו: גמ' אמר רב
(1) נחמן משמיה דרב הלכתא בכוליה פירקין
בר מפלוגתא אמר רב ששת ¹⁰ אמינא כי ניים
ושכיב ר' אמר להא שמעתא אהייא אילימא
ארישא ¹¹ (2) מפליגי רבי ישמעאל ורבי
עקיבא אלא אדרבי אליעזר בן יעקב משנת
רבי אליעזר בן יעקב קב ונקי אלא אדרבי
שמעון בן גמליאל ¹⁰ מפלג פליגי בברייתא
אלא אדרבי יוסי בן המשולם הא אמר רב דא
יומנא דאמר רב הלכתא כרבי יוסי בן המשולם
אלא אשער בעל מום מפלג פליגי עקיבא בן
מהללאל ורבנן לעולם אדרבן שמעון בן ג
לא פלוגתא היא וכיון דאמר רב הלכתא

מא כמו מתחלתו דבני השקה דמאיה טעם בני השקה
 בקה נמי טעור אלף חישתין דלמא רובא מיה ומהאי טעמא
 דחוריס וטעורא אומן מים הטעורים ולי לאשמועינן אי גופ
 יקוי דמים וטעורא (ז"ל דלא נמי סופי דתחלתו דמאיה טעם
 נא אלף הכא) השקה דנפך טעור היה אמרנא (ב) דנפשי
 דמקוי היא על שורא דמים וטעמא (ג) ודיק מניה רבי
 יצין בן מתתיה מים עלו לא ממירמא שם היה בן רוב (ד) רבי
 תחלתו על רבי גרילין געביר כי אם מועטין אם חן (ה) (ואם)
 "עקב בו" ואם תאמר הא מיפגל פליגי רבנן דרבי שמעון
 פלג (וה ה:) משום דתנבנלה ותרבו עד סק דקשה שמיין
 (ז) סבר (ח) כחלן דאמר טומאה חמורה עד לגב דלגדי
 וטעמא חמורה אפי' טומאה געב אי נמי לא חשיבי פלוגי
 בן "עקב קב ונקי" אע"פ שיש מקומות שפוסק הלכה
 ויש פוסקין הכא על יבמתו (יבמות דף טז.) יש (יב) דלא מקי

בשאינה ראויה לגר אינה קרויה נכ
למגע בין למשא וטומאה קלה היא טו
שני ומצינו לשון טומאה חמורה וקלה
(דף כא.) ובגדה בפרק בא סימן (דף
כא.) ויורה וינבא ויורה וינבא ויורה וינבא

לפרס דשטמא דרבי יוחנן
 ונשר בשדה עריפה לא מחללו
 נכלב משליחן אמו דאיהו אכילה
 (ט"ז) כלבז קיימא אלא ים לפרס
 מדמכיש (מלכס ב ט) ואת חיזב
 ואלו הכלבים בחלק זירעאל אלא
 אכילת כלבים שמה אכילה ומינה
 מוכח כפי"ב דוחסין (דף לא) דאשר
 שאלוהי הכלבים למחר דהו
 פיגול: **ואירד** אפסויה בירוחה
 כמ"ק א' דרבי יוחנן, וסמיה
 דמחור סוגיא דר' יוחנן דמס' ע"ו
 (דף טו) שמע לר' יוחנן דסרוה
 דכריא לא זריא רבי יוחנן למעוטי
 דבנהיא דקאמר רבי יוחנן עמו
 ומשכו (כ"ב) ואמר רב הכהן מדברי
 רובין נלמד נותן טעם לפגם מותר
 ומקוי לה הכס ר' שמעון ומפרש
 עשתא דר' שמעון מהאי קרא דרואיה
 לגבד וקאמר ואירד כלומר מאן דאשר
 עזעס לפגם ההוא למעוטי סרוה
 מעיקרא וירדן כלומר ר' שמעון
 דאמרוה מעיקרא לא זריק קרא וי"ל
 ולענין איסור אכילה ודאי לא זריק
 קרא (כ"ג) מעיקרא עפרא הוא אבל
 לענין טומאה הוא אמיא דמשתא
 דאע"כ דלא חויא לאכילה מיד דהוה
 אפרז ושכנת זרע ויבשה:

תנן ההם. נמסכת מכשירין (פ"א
מ"ג) רבי יגו אליעזר אומר ציר
טבור פירש בקונטרס כגון השקין
במים והדק עמו דכ"ז של עמי
אפרן מימי הכא דמכוס שמעתי
ירש"א דקך מנשה ואי אפשר לומר
שיהא טבור בלא השקא י"ז דתמרי
יהי רובא ציר ולא בר קבולו טומאה
הוא דהא אמרן לעיל דכעו השקא
(ועוד דתמרי לא טבור ולא חזא ציר
פ"א טמא שנטיר דבשקא)

שנפל לחצות מים בל שהוא בטא.
דמפרס נמשדו עמי
האחר לערב מלחא מים בליון ובי נפל
יהי כל שהוא מלחא מין את מיני וכל
מים על הניז ועמא ולמלן לית יה
עומאה שפלתא מורה ועברה מוקי
(10) וכל שפלתא בל לא תשרא עם מי
האחר כל שהוא קי מי בקוונט (11) וכל
ידי מים של עם האחר ולא מיני
מים עומאים משום דמתי קמי
מים סתם וזאת ולמלן דמקוה לה
דמיעוטא מים בטלי להו ברובא וכל
עומאים כל שהוא ריה מים עומאים הללו
היה ימי למתיני הלוהק ימי עם האחר
עומאה על ידי שנחלה לומר שהמים הם
מים רוב כל עומא (12) מחוקק והשתל
מלחא מים (13) ביהיון לומר פעמים
יהי עומא דמפרסיש לאו למימרל שם
רובא ירי הוא: **אלא** ארבי א"עור
מבר כריש לקיש דמפרס עומא בפרק
שמעון לל בטל ברזי ויש לומר דלמלא
מפרס לעיל בטל עומתא גבליה קרי
דבר עמא (14) **משנת** רבי א"עור
הזר עם הנכרי (עירובין 97 ב:) ורבי

בז' א ת"י פט"ו מהל'
עוממלל לזכלל הל' ד:
בז' ב ת"י ס"ד מהל'
בטורח הלכה ת
יוס"ע י"ד פ"י שטו סעף
כ:

פונשטיק שטענדיק די:

תורה אור השלם

לא תאכלו כל גבלה
לגור אשר בשעריך התחנה
אבלה או סוכר לגורי כי
גם קדוש אתה ליה אלהיך
לא תבשל גדי בחלב
אמה רברים יד כא

מוסף רש"י

נחת זר ואחת זר עד
לכלב. בין לטמא אדם ובין
לטהור. אכילה היא הטמאה
עד דמיסל מאכילה כלבים
(חורין עא.).

שיטה מקובצת

[illegible]

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones